

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

INCENDIS, CABRES I POLÍTICS

Bombers i sentit comú

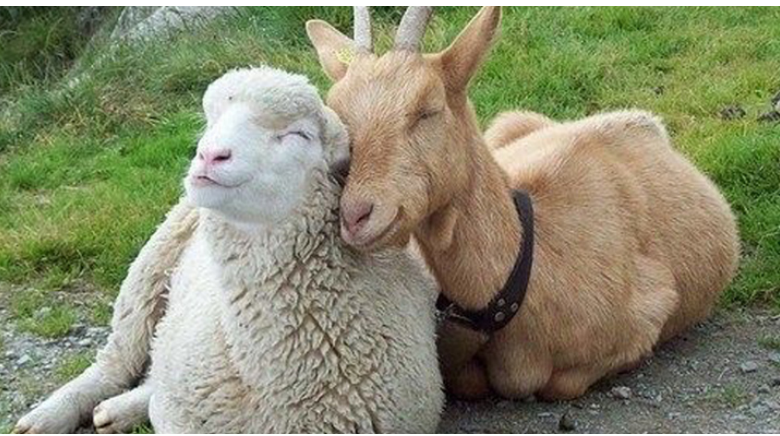
Hola cabreta! Sóc en Joan Cobra, el bomber, mestre de les arts del foc, el salvador de la serra de Collserola. Que n'ets de bonica. Estàs bé aquí, amb vistes sobre Barcelona i el mar?

No afegeixis res més, Joan. Què et porta, què vols?

No ho sé, deambulo per la vida com una bola de foc presonera en un pot de xarop. No sé cap on anar, ni què fer, em sento com un número decagonal.

Centrat, Joan. Perquè sinó et tornaràs boig.

Busco la veritat crua, però tot el que trobo

són imatges fugisseres. Mira, fa trenta cinc anys que intento fer canviar la política contra els incendis. Els polítics, cada any, han pagat milionades llogant helicòpters, avions Canadair CL-415, assegurances cares, camions tot terreny i total que cada any mig país crema. Clar que les comissions ens feien viure una mica millor.

Amb tot vaig intentar fer-los canviar d'opinió anant al Rosselló on fa quaranta anys que les cabretes com tu viuen en els boscos i pateixen molts pocs incendis.

Mira Joan, aquestes històries em fan dubtar. Tinc iris i escleròtica que em permet veure-hi a 320 graus al voltant del cap i sense angle mort però amb incendis mi perdo.

Doncs jo dubto de si faràs bé la feina.

Has de saber que tot i que les cabres tenim fama d'estar disposades a menjar gairebé qualsevol cosa, incloent llaunes i

caixes de cartró, realment no mengem matèries no comestibles.

Es que no vull convertir-vos en mercenàries dels polítics. Ni que els plàstics us provoquin la mort.

La salvació està en la nostra xafarderia, masteguem i tastem gairebé qualsevol cosa remotament semblant a la matèria vegetal per decidir si és bo per menjar, incloent-hi cartró, roba i paper o olors dels plàstics que ens estimulen encara més. Som espavilades!

Acceptes doncs instal·lar-te aquí?

A part de tastar moltes coses, les cabres el que realment consumim és menjar brosta, les fulles i part tendra i brots d'un arbre o arbust. Es pot dir que la nostra dieta és extremadament variada.

Doncs signa'm el contracte. I demà demano la jubilació.

GARSA PROSTÀTICA

VES PER ON

Jordi Sànchez dimiteix i diu el que cal fer

Consell Nacional de Junts per Catalunya a Alcarràs. Què fariem a Catalunya sense Alcarràs? Població històrica (agermanada amb Berlín), per una notícia històrica. Jordi Sànchez deixa la presidència del grup de Junts (un dels grups amb menys unió dels que mai s'han vist).

En el discurs de comiat, Sànchez ha dit el que calia dir posant els punts on calia posar-los.

Jordi Sànchez ha reclamat unió dins del partit. Bona idea, sí senyor. Molt bona cosa. Fóra d'esperar que un partir i especialment si es diu Junts, mostrés una certa unitat interior. No cal que sigui d'obediència maoista però una certa unitat... quedaria bé. Durant el seu regnat republicà, en Sànchez no ho va aconseguir, per cert.

Sànchez demana fugir de personalismes. Ah coi! Quina pensada. Vol dir que cal jugar en equip? Que no n'hi ha prou utilitzant un màrtir que faci de pal de paller? Magnífic.

Sànchez suggereix una revisió de les llistes. Renovar gent, donar pas a gent, obrir-se a la gent. Servidor va poder escoltar una xerrada entre Sànchez i un company de partit (probablement el que quedava) i a fe de Déu que el seu discurs no anava pas per aquí. Paraula.

Sànchez reivindica la incorporació de noves idees al partit. Quan va ser la última que va entrar?

Dit això, podem proclamar amb goig que Junts va bé, que té gasolina per estona i empena i generositat.

Si algú es pregunta per què totes aquestes magnífiques idees que va llençar el Sr. Sànchez, no va posar-les en pràctica quan era President, la resposta és molt fàcil. Estava a la presó.